

Inhoudsopgave:

Inhoudsopgave	pag. 1
De verstandsverdubbelaar	pag. 4
Als blikken konden doden	pag. 7
Bijzonder	pag. 12
Daags er na	pag. 13
Uitvinden	pag. 14
De begroeting	pag. 16
De brief van truus	pag. 17
De inruilservice	pag. 19
De klok	pag. 21
De liefste van de wereld	pag. 22
Niets te klagen	pag. 24
De regenjas	pag. 25
De slang	pag. 26
De test	pag. 29
Dood	pag. 30
Dromen	pag. 31
Een lekker glaasje wijn	pag. 33
Een zwaar gebeurd verhaal	pag. 35
En daarom zit ik hier	pag. 37
Gelukdruppels	pag. 38
Gemene ogen	pag. 40
Genetische manipulatie	pag. 41
Grafschriften	pag. 44
Grote bah	pag. 45
Het cadeau	pag. 46
Het korte verhaal	pag. 47
De nieuwe bewoner	pag. 48
Ik was het zat	pag. 49
Jacoba	pag. 51
Loterij	pag. 52
Meneer de Wind	pag. 55
Mooi oud worden.	pag. 57
Vergeetachtig. De Wadem	pag. 58
Om het ze af te leren	pag. 60
Onbehagen	pag. 62
Over muggen en vissen	pag. 63
Brief van de Engel	pag. 64
Pots voor meneer	pag. 66
Remedie	pag. 68
Richard	pag. 69
Signalement	pag. 76

Aankomend toptalent	pag. 78
Tuinkers	pag. 80
Verduveld goed	pag. 81
Vergeetachtig	pag. 82
Vragen, vragen	pag. 83
Waar komen de baby'tjes vandaan?	pag. 84
Winden. Mijn roep	pag. 85
Windhandel	pag. 87
Wordt wijsgeer	pag. 88
Abnormaal	pag. 89
De gedragsvormer	pag. 92
Masterplan	pag. 94
Niet saai	pag. 95
Over een poes die vreemde talen kent	pag. 97
Sport	pag. 98
U gaat gauw dood	pag. 100
Ik heb mijn hond vermoord	pag. 102
In een sombere bui	pag. 104
Mogelijkheden voor het graf van uw dierbare	pag. 105
Verhaal met een staartje	pag. 106
De kortste weg	pag. 108
De bouvier	pag. 109
Klacht	pag. 110
Ringtone	pag. 111
Er gaat wel eens iets fout	pag. 112
Vrouw. Man, mens	pag. 113
Schijndood	pag. 115
Verstopperdje spelen	pag. 117
Kunsthersens	pag. 118
Aangevallen door een monster	pag. 120
Superplas	pag. 122
Oef	pag. 123
Geslachtsverandering	pag. 124
Vergeten	pag. 126
Hangen	pag. 127
Vals spelen	pag. 129
Mammammama	pag. 130
Van een Koning die geen spuitjes lustte	pag. 131
Dat is luxe	pag. 132
4 d diepte TV	pag. 133
Remedie	pag. 135
De beenvernieuwer	pag. 136
De criminaliteit detector	pag. 139
De heengegane	pag. 141

De vrouwenversnipperaar	pag. 142
Een luizenleven	pag. 145
Een kleine jongen filosofeert over God	pag. 146
Het overtuigend bewijs	pag. 148
Golf	pag. 149
Het oudste lid	pag. 151
Knoridogno	pag. 152
Opa	pag. 153
Spiegelbeeld	pag. 155
Zindelijk	pag. 157
Afschuwelijke wezens	pag. 159
Beste vrienden in Vlaanderen	pag. 162
De eerlijke vinder	pag. 164
De Euro boom	pag. 166
De Kikvorskoning	pag. 170
De oude man van de Herenhoek	pag. 172
De nieuwe Opa	pag. 175
De vreemde beestjes van meneer Vlietstra	pag. 176
Glas	pag. 178
Het kleinste meisje van de wereld	pag. 181
Kamer te huur	pag. 183
Niet gewoon	pag. 184
Over een haai die naar de mensen wilde	pag. 186
De K-bom	pag. 189
De mutant	pag. 193
De psychiater is gek	pag. 196
Heldenmoed	pag. 197
Het Reno kwartet	pag. 198
Is dat lachen!	Pag. 199
Kikkerleed	Pag. 201
Lekkernij	Pag. 202
Over rijden gesproken....	Pag. 204
Peperbusje	Pag. 206
Taalles voor gevorderden	Pag. 209
Tik Tak	Pag. 210
Wandelen met mijn kleindochter	Pag. 212
Wanstaltig wezen	Pag. 213
Wat heb ik dan wel?	Pag. 216
Vliegen	Pag. 218
De hengelaar	Pag. 221
Voorjaarsbeestjes	Pag. 222
Iedereen struikelt wel eens	Pag. 224
Ik ben een half Joodse jongen	Pag. 226
Hoe feliciteer je per telefoon?	Pag. 231

De verstandsverdubelaar

Ik ben uitzonderlijk begaafd. Als ik gestudeerd zou hebben was ik ongetwijfeld gepromoveerd.

Maar omdat ik een hekel aan studeren heb, besloot ik mij toe te leggen op uitzonderlijke uitvindingen.

En zo lukte het mij in slechts vier jaar tijd om een verstandsverdubelaar te ontwikkelen.

Het woord zegt het al, met een eenvoudige ingreep mijnerzijds is het mogelijk het verstand en intelligentie van ieder individu, mits gezond van lijf en leden, te verdubbelen.

Een eenvoudige injectie in het brein volstaan. Om een en ander te testen moest ik mijn patiënten zorgvuldig selecteren. Die waren, het moet gezegd worden, niet spontaan bereid mee te werken.

Op slinkse wijze lukte het mij, het proefkonijn onder verdoving te brengen en de verdubelaar door de schedel heen in de hersens te injecteren.

Pijnlijk? Jazeker, maar de patiënt, geheel onder zware verdoving, had er niet de minste last van.

Nu moet ik tot mijn schande bekennen, dat de eerste drie proefpersonen, de test niet konden overleven.

Nog een heel gedoe om de lijken ongezien te laten verdwijnen.

Maar ja, de wetenschap vraagt soms offers.

Na nog een jaar experimenteren en talloze proeven, had ik het voor elkaar.

De schapen, die ik eerst als proefkonijn (proefschaap is het eigenlijk) gebruikte bleven in eerste instantie niet in leven.

Maar dat kwam omdat het nieuwe verstand ook de dubbele ruimte nodig had en daar was de schedel van schapen te klein voor.

Die barste open en daar konden die dieren niet tegen.

Door tijdig meer ruimte te creëren kon het wel. Ik moest als oplossing een deel van de schedel verwijderen en een stuk schedel er bij produceren waar dat extra verstand in zou passen,

Nu was ik klaar voor het grote werk. Vlug sleepte ik een zwerver van de straat en zo begon mijn heilzame werk.

Na een goede verdoving en een stuk extra schedelopbouw begon ik aan de verdubbeling.

O wat een triomf als die simpele zwerver zou ontwaken als een intellectueel!

Drie weken heb ik de patiënt onder verdoving moeten houden, omdat dit kleinzielige figuur klaagde over ieder pijntje.

Wel viel het mij direct al op, dat hij buitengewoon beschaafd en intelligent sprak.

Enfin, na drie weken en nog een week extra voor de zekerheid, werd deze proefpersoon wakker.

Ik moest dus een groot stuk extra schedel construeren en zorgvuldig aan zijn hoofd plakken. Het zag er niet uit, maar ja, de wetenschap en de vooruitgang vroegen dat nu eenmaal.

Esthetisch was het niet, maar met wat aanpassing met extra kleding en hoed, was dat goed op de lossen.

De vraag voor mij was, moest ik die extra bult nu boven op het hoofd zetten of meer in de nek?

Ik besloot het de toekomstige verdubbelklant zelf te laten beslissen.

De volgende zes weken besteedde ik om deze eenvoudige zwerver op te leiden tot intellectueel

Hij leerde razendsnel en al spoedig kon ik hem niets meer leren en speurde hij constant het internet af om nog meer kennis te vergaren.

Echt, hij was op dat gebied onverzadigbaar.

Toegegeven, die grote bult boven op zijn hoofd was esthetisch minder geslaagd.

Maar de wetenschap vraagt nu eenmaal offers.

Nu wilde het geval, dat de goede man, die ik toch wel degelijk een dienst heb bewezen, zich tegen mij keerde. Niet tevreden met dat uitstulpsel op zijn hoofd. Onverhoeds vergreep hij zich aan mij en deed mij dezelfde behandeling ondergaan als die ik hem had gegeven.

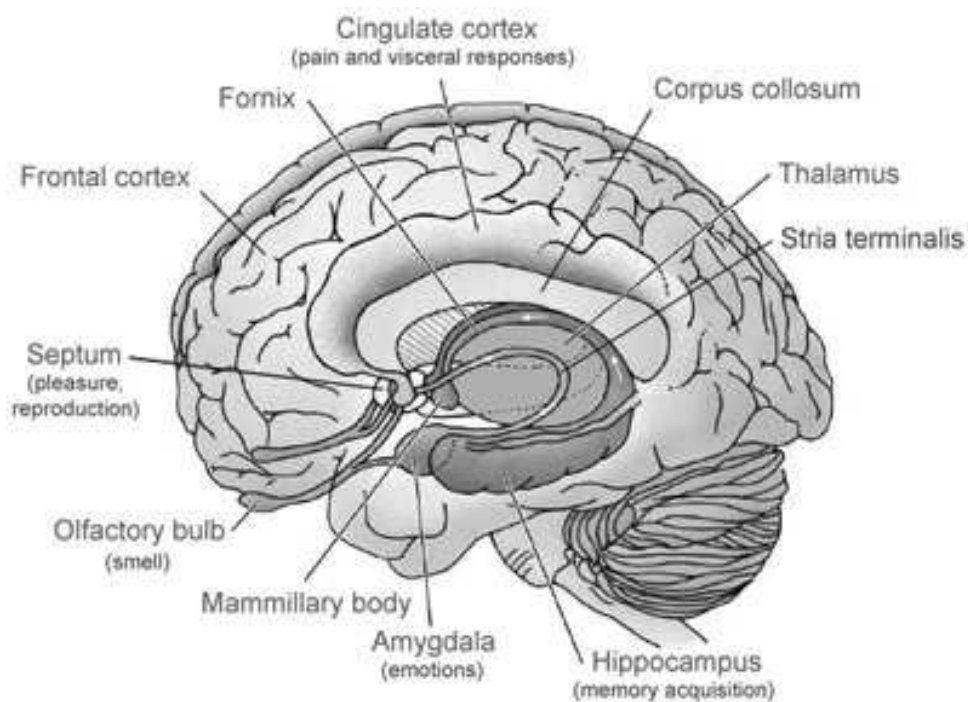
Met een gemene grijns beweerde hij dat ik ook wel een beetje meer verstand zou kunnen gebruiken.

Het gevolg is dat er nu twee mensen rondlopen met gigantische hoofdbulten.

Geen gezicht natuurlijk, maar je kunt er el veel beter meer denken.

Nu hebben, mijn partner en ik, besloten dit commercieel te maken en mensen met beperkt verstand (zoals U), de verstandsverdubbelaar tegen een gereduceerd tarief aan te bieden.

Meldt u aan, een simpel telefoontje naar ons verdubbelinstituut volstaat!

Als blikken konden doden

Ik was de middelste van drie kinderen. Mijn oudere broer was een briljante leerling en mijn jongere zusje was een buitengewoon mooi meisje.

Ik was een onooglijk ventje. Bleek en verlegen. Al de aandacht van mijn ouders ging uit naar mijn broer die zo goed kon leren en ze straalden van trots als mensen complimenten maakten over dat leuke meisje.

En ik? Waar konden ze trots op zijn? Een teruggetrokken bleek ventje dat nergens goed in was.

Op school werd ik gepest, Natuurlijk. Laat ik niet vergeten te vermelden dat ik op gymnastiek een houten klaas was en dat helpt ook al niet om een beetje populair te worden.

Op de middelbare school was het al niet beter. Geen vriendjes, geen aandacht van de meisjes.

Uren kon ik s'avonds in bed liggen huilen. Kon ik mij maar in iets onderscheiden van de anderen.

Ik probeerde te goochelen maar ook daarin was in een kluns.

Op een middag waarop ik mij ellendig voelde dacht ik: "als ik toch eens anderen kon hypnotiseren!".

Als ik dat kon, dan kon ik anderen laten doen wat ik wilde en wat belangrijker was, die pestkoppen van het lijf houden. Ik zou ze aankijken en ze zouden ineens een diepe respectvolle buiging voor me maken.

Maar hoe leer je hypnotiseren?

Die middag, alleen thuis, zal ik niet snel vergeten.

Voor de spiegel, in de badkamer, testte ik mijn hypnotische gaven uit op mezelf.

Jezelf hypnotiseren, kan dat wel? Nee dus.

Na een kwartier indringend naar mezelf hebben staan staren gebeurde er inderdaad iets.

Ik voelde iets naar boven komen, zeg maar van onderaf, uit mijn lichaam en het veroorzaakte een enorme schok. Wankelend en beroerd wendde ik met moeite mijn ogen van de spiegel af.

D'r was iets, maar wat? Had dat ook maar iets met hypnose te maken?

De volgende dag op school ging ik mijn grootste treiteraar niet uit de weg. Hij kwam op me af en ik keek hem recht in de ogen.

“Wat is er, lul” zei hij “heb ik wat van je an?”.

Als experiment bleef ik nog even doorstaren, totdat ik een loei in m'n gezicht kreeg. Voor zover de proef met hypnose. Ik was verder weg dan ooit.

Maar s 'nachts dacht ik dat ik het niet goed had aangepakt. Ik moest zorgen dat het a.h.w. van onderuit mijn lichaam moest komen. De techniek zou moeten zijn: het slachtoffer goed in de ogen kijken en dan de blik vanuit onderuit mijn lichaam intensiveren.

Nee dat dorst ik niet voor de spiegel te repeteren.

De volgende dag stapte ik direct op mijn treiteraaf af. Die zag mij met genoeg aankomen.

Onmiddellijk zocht ik met mijn blik zijn ogen op en liet met al de kracht die in mij was, van onderuit mijn lichaam die kracht vanuit mijn ogen in die van hem blikken.

Wat gebeurde was ronduit verbijsterend. Zijn lichaam schokte en hij viel bewusteloos neer. Tenminste, dat dacht ik.

De jongen bleek ter plaatse te zijn overleden. De schok voor mij was enorm.

Natuurlijk, iedereen er omheen kon getuigen dat hij plotseling in elkaar stortte en dat niemand hem had aangeraakt.

Het voorval had traumatische gevolgen voor mij. Was ik schuldig, was het toeval, was ik een moordenaar?

Mijn besluit stond vast, nooit zou ik meer een dergelijk gevaarlijk experiment uithalen.

Na mijn schooltijd ging ik werken. Mijn ouders waren tot de overtuiging gekomen dat ik beter met mijn handen kon werken dan met mijn hoofd.

Zo kwam ik in het vak van automonteur terecht.

Dat ging redelijk goed, alleen de chef van de werkplaats was een afschuwelijke man. Voor hem deed ik nooit iets goed. Hij noemde mij altijd Roos. Dat kwam omdat hij mij lulletje rozenwater noemde en dat vond hij wat te lang en korte het af tot Roos.

Iedereen vond het prachtig en ik heette in die garage Roos.

Zelfs de klanten noemden me zo.

Op een dag liet ik per ongeluk een Engelse sleutel vallen op de voet van de chef die mij daarop zodanig uitschold dat ik besloot mijn blik op hem te werpen en een afgezwakte vorm uit te proberen. Dat wil zeggen ik keek hem in de ogen en liet het gevoel verzwakt uit mijn lichaam omhoog komen.

Het resultaat ervoer ik als het ultieme geluk. De man deinsde achteruit. Sloeg zijn handen voor zijn gezicht en liep weg.

Hij bekeek mij de volgende dagen zeer argwanend en toen hij maanden later mij weer onheus behandelde gaf ik hem nog zo'n behandeling, dit maal iets feller.

Hij raakte buiten bewustzijn.

Ik heb gehoord dat hij er voor naar de dokter is geweest omdat hij niet kon geloven dat het door mij kwam. Toch werd hij voorzichtiger in de benadering van mij.

De jaren gingen voorbij en ik was spaarzaam met mijn bijzondere gave. Eenvoudig iemand scherp aankijken hielp al als mij iets van iemand niet beviel.

Slechts één keer heb ik een straatrover buiten westen gekeken die mij s'avonds laat wilde beroven.

Zo zou mijn leven vrij oninteressant voorbij zijn gegaan als ik niet in contact was gekomen met meneer Fellema.

Het was in een discotheek en ik stond te dansen met een knap meisje.

Een knul die misschien haar vriend was kwam naar ons toe en zei tegen mij "wegwezen!"

Hij greep het meisje bij haar arm en keek mij minachtend aan.

Je raadt het al, ik keek woedend terug.

Hij viel. Iedereen zag dat niemand hem iets had aangedaan. Het meisje verklaarde ook tegenover de politie dat er niets was gebeurd en dat de jongen plotseling onwel was geworden.

Onwel was zwak uitgedrukt, hij was dood. Ik had alle voorzichtigheid laten varen en in mijn woede een te scherpe blik gebruikt.

Ik was door het gebeurde zo in de war dat ik in de bar van het pand wat ging drinken.

Zo ontmoette ik Kees Fellema.

Dom, dom, dom, maar na een paar borrels stortte ik mijn hart bij hem uit. Alles en alles flapte ik er uit.

"Je moet er naar laten kijken" vond Fellema. Dit moet je op z'n minst medisch laten onderzoeken. Stel dat het een nadelige invloed heeft op je hersenen.

Enfin, hij vroeg mijn adres want hij had een vriend, een medicus die dit fenomeen zou kunnen verklaren.

Als ik niet zoveel gedronken had zou ik mijn adres niet hebben gegeven.

Drie weken later werd ik opgebeld door een professor. Hij had van de Heer Fellema gehoord van mijn situatie en deelde mij mee dat de gave die ik had Oyonologie genoemd werd en dat er in Europa niet meer van 4 mensen bekend waren die oyonologen werden genoemd. Het zou beslist noodzakelijk en verstandig zijn er met hem eens van gedachten over te wisselen.

Nou ik wilde na al die jaren wel eens weten wat voor bijzondere gave ik had, waar dat vandaan kwam en in het bijzonder of het kwaad kon. Voor mezelf bedoel ik.

De dag dat ik bij de professor kwam, bleken er nog andere heren aanwezig te zijn. 'Meneer, wij zijn leden van een speciale commissie die oyonologen, zoals u begeleiden. U kunt uw gaven in dienst stellen van de overheid, uw land een dienst bewijzen en bovendien er goed voor betaald worden.'

Mijn aandacht was gevangen. Het kwam er op neer dat ik, indien ik wilde meewerken, een speciale missie in het buitenland zou krijgen. Nee, ik hoefde niets te doen waar ik het niet mee eens zou zijn.

In een nieuwe bijeenkomst zou de taak uitvoerig met mij worden besproken.

Die bijeenkomst was twee weken later en kwam op het volgende neer:

Er was in Afrika een land met een afschuwelijke dictator. Het is in verband met de zeer geheime missie verstandiger niet de naam van deze despoot te noemen noch van het land.

De wandaden van deze machtswellusteling gingen alle begrip te boven en het kostte de heren, na alle verhalen en bewijzen, geen moeite mij te overtuigen dat de wereld en het betreffende land in het bijzonder, beter af zou zijn als deze tiran er niet meer was.

Welnu, het land gaf een receptie vanwege het feit dat de machthebber vijf jaar aan het bewind was en alle buitenlandse diplomatie missies waren uitgenodigd.

De ambassadeur van ons land zou toevallig ziek zijn en ik als waarnemer zou acte de presence geven.

De taak was eenvoudig. Met mij zouden nog twee diplomaten meekomen. Ik zou de hand van het betreffende staatshoofd schudden en hem diep in ogen kijken.

De despoot zou ter plekke instorten. Niemand kon de schuld krijgen.

Zo stond ik in de rij, in mijn smoking en mijn geleende onderscheidingen. Weldra zou ik aan de beurt zijn en ik bereidde mij voor op een hevige dodelijke blik.

Daar stond ik voor het staatshoofd, het licht van de republiek, de glorie van het vaderland, de held van de natie en ik schudde zijn hand.

Nooit gaf ik zo een felle blik af. Wat gebeurde was ongelooflijk. Onze blikken kruisten elkaar. Het was of wij beiden met onze hoofden tegen een stenen muur klapten. Versuft probeerden wij tot onszelf te komen. Het staatshoofd was iets eerder helder en ik zag hem zijn adjudanten wenken.

“Vlug” siste ik tegen mijn begeleiders. “Wegwezen hier, en snel” In de verwarring liepen wij zo snel als het kon naar de uitgang, naar de auto, Mijn twee begeleiders begrepen er niets van.

“Naar het vliegveld en snel, ik leg het onderweg wel uit. De speciale garde kan ons ieder moment proberen te pakken.”

We konden niet kieskeurig zijn. Elk vliegtuig dat vertrok, van welke maatschappij dan ook, voor welke prijs dan ook, was goed.

Na tien minuten waren wij in de lucht.

Nee, de dictator kon ik niet doden. Hij had namelijk een speciale gave om lieden die in de oppositie of verzet kwamen uit te schakelen.

En het is nu eenmaal zo dat de ene oyonoloog een andere oyonoloog niet kan doodkijken!.

Bijzonder

Dit stukje is niet voor publicatie. Toch wil ik het op papier zetten omdat het wel bijzonder is. Bovendien wil ik niet dat anderen het lezen omdat het nogal gênant is. Wel, het gaat namelijk over winden en dan bedoel ik niet de Westenwind of wind van andere streken, maar winden die de mens ontsnappen.

Nu zegt u misschien, dat dit toch menselijk is, maar bij mij speelt heel iets anders. Het is u wellicht bekend dat menselijke winden zeer onaangenaam ruiken.

Bij mij is dit echter niet het geval. Door een onbegrijpelijke speling van de natuur ruiken mijn winden als het heerlijkste parfum.

Vaak overkwam het mij, na het ontsnappen van een dergelijk windje, dat de mensen zeiden. "Oh, wat een heerlijke lucht, welke parfum is dit?"

In het begin maakte ik er wel eens een grapje over en antwoordde: " Ach, dat is mijn heerlijke lijflucht".

Maar omdat mijn winden een heerlijk aromatische en exotische geur verspreiden, liet ik er, zo nu en dan, wel eens één. Om de mensen te plezieren, begrijpt u.

Nu deed ik dat niet vaak omdat deze verfijnde geur gepaard ging met een nogal knetterend geluid. Dat is bijzonder hinderlijk.

Ik was dus afhankelijk van geluidloze windjes en dat had ik niet in de hand (in de kont, beter gezegd).Kon ik deze bijzondere eigenschap niet commercieel maken? Neen, het is niet in vaste stof op te vangen.

Toen, en nu komt het vieze gedeelte van dit verhaal, en ik raad u aan, mocht het toch in uw handen vallen, dit niet verder te lezen.

Mijn ontlasting had, in tegenstelling tot die van normale mensen, eveneens die heerlijke geur.

Hoe kon ik dit nu in' s hemelsnaam commercieel maken. Welk mens koopt er nu drollen in een potje. En hoeveel kon ik nu nog produceren om aan een beetje aantal te komen. Dus dat idee liet ik maar varen en ik beperkte mij tot het plezieren van mijn omgeving met een geparfumeerde wind.

Soms, als ik naar een feestje ging, at ik wel eens veel bruine bonen, om de windproductie wat te stimuleren.

Mocht dit schrijven toch onverhoopt in verkeerde handen vallen en de lezer wil eens komen ruiken, dan is hij van harte welkom.

Dan kan hij te tegelijkertijd ook even van mijn urine proeven. Dat smaakt namelijk naar champagne.

Daags er na

Ik ontwaakte met een beklemmend gevoel. Wie was ik?

In grote verwarring sprong ik uit bed.

Ik had het vreemde gevoel mezelf verloren te hebben.

Vertwijfeld kleepte ik mij snel aan.

Ja, nu wist ik het zeker, ik was mezelf niet meer!

Verslagen haastte ik mij naar de spiegel. Ik stond perplex.

Een heel ander gezicht staarde mij geschrokken aan.

Wie is die vent die mij in de spiegel aanstaart?

Nu herkende ik mijzelf. Ik was mijn buurman De Wit.

Ik ging terug naar bed. Het stond in de logeerkamer. Waarom?

Waarom stond het bed in de logeerkamer en niet in mijn eigen slaapkamer bij dat van mijn vrouw?

Kwaad liep ik naar de slaapkamer. Aarzelend opende ik voorzichtig de deur.

En ja hoor, er lag een vreemde vent in mijn bed!

Het kostte mij weinig moeite om te constateren dat ik het zelf was.

Verbouwereerd sloot ik zachtjes de deur.

Er restte mij slechts één ding. Bij buurman de Wit aanbellen en afwachten wat daar gebeurde.

Dat deed ik dan maar. Mevrouw de Wit deed zelf open.

Ze was helemaal niet verbaasd, eerder kwaad.

In angstige spanning wachtte ik af.

“Daar zullen we de zuiplap eindelijk hebben” barstte ze los.

“Die mooie vrienden van je hadden zeker geen telefoon?”

Ik knikte wezenloos en volgde mijn vrouw naar binnen.

Uitvinden

Als je echt rijk wil worden moet je iets uitvinden, liefst iets wat er nog niet is. Het is ook aan te bevelen iets te vinden waar de mensheid iets aan heeft.

Als klein jongetje heeft mijn moeder mij dit al aangeraden. Je moet iets uitvinden. Dat hoef je maar één keer goed te doen en dan kan je de rest van je leven stilleven en het geld stroomt binnen.

Dat was natuurlijk een uitstekend advies en vanaf mijn zesde jaar ben ik begonnen er aan te denken.

Want iets uitvinden, veel geld verdienen en niet hoeven te werken trok mij wel aan. Het is verdomd moeilijk iets te vinden wat er nog niet was en na tal van nutteloze creaties en jaren diep nadenken werd het gouden idee geboren.

Op achttienjarige leeftijd kon ik aan de slag met het uitwerken van een sensationeel nieuw idee, dat de wereld op zijn grondvesten zou doen schudden.

Natuurlijk had ik een ruim beginkapitaal nodig, maar geen bank gaf krediet op slechts een plan en mijn ouders waren niet kapitaalkrchtig genoeg.

Je moet een BV oprichten zei een vriendje en dat kon ik met mijn gespaarde geld nog net. Nu moest ik aandelen uit gaan geven en ik besloot aandelen van € 1000 te laten drukken.

Nu moest ik mijn aandeelhouders nog vinden en daarvoor huurde ik zalen. Veel publiciteit kreeg ik door bekend te maken wat mijn uitvinding inhield.

Het ging namelijk om een pil, die in een liter water, benzine kon vervangen. Schone verbranding en uitermate veel trekkracht.

Omdat ik nog geen demonstratie kon geven, moest men mij op mijn eerlijke gezicht geloven. Waarschijnlijk was mijn gezicht niet eerlijk genoeg want de aandelenhandel liep niet. Tot een journalist met mij mee mocht rijden en constateerde dat de auto verbluffend goed reed en vergat te vragen of de auto op benzine reed dan wel op de pil.

Deze verslaggever vroeg het niet. , Maar acht anderen voor hem vroegen het wel. Ik verzekerde hen dat in dit vroege stadium, zolang de patenten nog niet verleend waren, ik helaas niet verder kon gaan dan deze summiere informatie. De grote oliemaatschappijen lagen immers wakker van ellende.

En zo schreef die journalist van dat huis aan huis blaadje wel een verslagje en hiermee verkocht ik acht aandelen.

Ik huurde een loods als lab, liet een reclame bureau verpakking ontwerpen voor een voordeelpak van vijftig pillen.

Ook ontwierpen ze advertenties voor de landelijk dagbladen.

En ja hoor, toen de eerste advertentie was geplaatst stroomden de orders binnen. Natuurlijk had ik inmiddels grote schulden gemaakt. Wat die advertenties alleen al niet kosten!

Nu had ik voor tonnen bestellingen binnen en mijn zorgen waren voorbij. De banken gaven op die orders ruime kredieten.

Mijn enige probleem was nu om die verrekte pil uit te vinden.

Dat is mij na drie maanden dag en nacht zwoegen helaas nog niet gelukt.

Enfin, na mijn faillissement en een gevangenschap van drie jaar zal ik alles op alles zetten om die verdomde pil uit te vinden.

Het is toch een revolutionair idee, of niet soms?

De begroeting

De hand, het uitsteeksel van de arm gebruiken wij om een uitsteekstel van een ander persoon ter begroeting heen en weer te schudden.

De ander steekt die hand uit, wij grijpen die en beginnen te schudden. Hoe veel schudbewegingen je maakt is niet wetenschappelijk bepaald.

Sommigen geven een week handje, anderen een ferme.

Weer anderen zo ferm, dat je bijna een hand met losse botjes er in overhoudt.

Bij die laatste personen dien je daarop te anticiperen. Ferm terug knijpen is noodzakelijk.

Japanners geven geen hand. Die vinden een hand maar een vies ding.

Bedenk hoeveel schadelijke bacteriën je er mee binnenhaalt.

Ze buigen dus en vermijden de greep naar andermans grijpinstrument.

Een andere intiemere begroeting is de kus.

Hiermee smak je op de wangen van een ander persoon. Meestal doen twee personen dat van verschillende geslachten.

Kom eens een kamer binnen vol met visite en je wangen hebben het zwaar te verduren.

Er zijn mensen die luchtig in het niets kussen, maar je hebt ook uitslovers die knallend smakken. Ben je de kamer door dan druipt de kwijl als het ware van je wangen.

Als man moet je ook vaak door de plamuur van opgemaakte wangen zoenen, waardoor talloze onsmakelijke chemicaliën in je mond terecht komen.

Het is onbeleefd na afloop zichtbaar je wangen te gaan afvegen en je laat je natte wangen op een natuurlijke wijze opdragen.

Vervelend is als de vent voor je zijn griepbacillen via de kus deskundig op de wang plaatst die jij nog van zoenen moet voorzien.

Al met al geef ik de voorkeur aan de Japanse methode.

De brief van Truus

Dag Corrie, ik vond het fijn weer van je te horen en dat het zo goed gaat met de kinderen.

Mijn Petertje wordt ook al weer groot. Alweer vijf jaar, wat vliegt de tijd hé.

Al met al is hij flink ondeugend. Soms moet ik wel streng optreden.

Deze week heb ik hem een hele week binnen gehouden. Stel je voor, Corrie, hij heeft een buurjongetje met een kolenschop geslagen.

Petertje, het arme schaap, was er zelf helemaal overstuur van,

Hij mag dan wel eens onbesuisd te werk gaan; later heeft hij er altijd spijt van.

Je herinnert je misschien nog wel, dat hij verleden jaar dat oude vrouwtje onder de tram heeft geduwd. Mijn hemel wat een deining hebben ze er toen van gemaakt voor zo een oud mens. Natuurlijk hebben wij hem voor straf twee avonden niet naar de teevee laten kijken.

Maar ja, beter een kind met wat kattenkwaad dan een ziek kind, zeg ik altijd maar.

Goed, om even op die buurjongen terug te komen, dat was altijd al een doerak. Je kent dat wel. Altijd mijn Petertje sarren. Geen wonder dat zo'n kind dat zat wordt.

Overmorgen is de ter aarde bestelling. Ik vrees dat ik daar wel heen zal moeten.

Die mensen maken een enorme drukte van dit geval.

Je kent dat wel, lui die iedere gelegenheid aangrijpen om een rel te trappen.

Alsof ik er wat aan kan doen dat mijn Petertje zo'n levendig ventje is.

Enfin, er valt niet met hen over te praten.

Nu weet je dat ik de opvoeding van Peter hoog aansla en die dan ook zelf voortvarend ter hand neem.

Dus zeg ik na afloop van dit gebeuren "Peter, jongen, kijk toch uit waar je slaat. Dit is al de derde klap met dodelijke afloop met een kind.

Als je zo doorgaat, beste jongen, krijg je nog een slechte naam in de buurt.

Denk vooral niet Corrie, dat ik zulke incidenten met woorden alleen als opgelost beschouw. Nee, dan ken je me niet.

Ik dwing m'n jongen om naar de ouders van het slachtoffer te gaan.

Het kind belt aan en zegt bedeesd, "ik zal het nooit meer doen", en wat denk je wat voor reactie het kind krijgt? Hoepel op!

Hoepel op, zeggen ze tegen een wurm van vijf jaar! Hebben die lieden dan geen greintje beschaving, vraag je je wel eens af.

Ik geef het toe, het is niet leuk voor die mensen om een kind te verliezen, maar om nou zo een deining te maken.

Meneer De Vries, van de overkant, die ten gevolge van een onzuivere steenworp van Peter een oog heeft moeten missen, hoor je haast nooit over zulke kleinigheden zeuren.

Neem jezelf nou, Corrie, jij bent toch ook niet haatdragend gebleven.

Goed, je was een halfjaartje kwaad, maar je zult nu toch zelf ook wel inzien, dat een afgekneld vingertje van Elsje het gevolg was van een uit de hand gelopen kinderspelletje.

Peter houdt nu eenmaal van spelletjes die afwijken van de gangbare, dat is zijn speelse geest. Je kunt rustig weer Elsje hier laten spelen. Doe niet zo bekrompen, alsof Elsje met negen vingertjes niet even gelukkig kan worden als met tien.

Enfin, de verzekering zal wel moeten dokken.

Die zullen wel weer gaan zeuren. Net als al die mensen, die beginnen over psychiaters en zo.

Soms sturen die verzekeringen een inspecteur. Ja, die moet je dan wel binnenlaten.

Maar je weet ook dat vreemden in de buurt van ons Petertje een hachelijke zaak is.

Die jongen is toch zo overgevoelig hè.

Zo'n verzekeringsman heeft in no time blauwe schenen, als het niet erger is

Dat is natuurlijk niet zo erg, als zo'n man meer begrip kan opbrengen voor een gevoelig ventje

En dat is merkwaardig genoeg meestal niet het geval!

De inruilservice

Mijn nieuwe business draait als een tierelier. Ja, mijn vrouwen-inruil-service is een gat in de markt.

Mannen die uitgekeken zijn op hun echtgenote kunnen hun oude exemplaar hier omruilen voor een ander.

Tal van mannen komen met hun vrouwen om die direct hier te laten om met een andere vrouw te kunnen vertrekken.

Maar hoe gaat een en ander in zijn werk?

We kennen de vrouwen inruildagen, waar overbodige exemplaren direct kunnen worden ingeruild voor vrouwen van andere mannen, die dat ook willen.

Maar zo beginnen wij niet.

Eerst vragen wij een goed lijkende foto met omschrijving. En, ja een actuele foto, geen plaatje uit de tijd dat de onderhavige vrouw zoveel jonger en mooier was.

Laat ons als voorbeeld een greep doen uit de diverse omschrijvingen:

- 1) “goed in de markt liggend model, ietwat knorrig, luistert vaak slecht”
- 2) Of: “geen schoonheid, maar een goed gedresseerde echtgenote”,
- 3) Deze is ook kenmerkend: “niet aangevreten door de tand des tijds, wel wat slonzig, lief karakter”.

Nou ja, nog een voorbeeld uit de duizenden aangeboden echtgenotes;

- 4) “ziet er goed uit, maar niets mee aan te vangen, slaat terug!”

Als de kandidaten op foto's afgaan en een andere vrouw hebben uitgekozen uit de duizenden plaatjes, dan komen die twee kandidaten met hun vrouwen in onze showroom om gegevens uit te wisselen. Klikt het, dan is de ruil een feit.

De vaste vergoeding die wij hier voor rekenen wordt voldaan en de nieuwe stellen gaan tevreden heen.

Mocht het na verloop van tijd niet helemaal voldoen dan is ons bureau er nog altijd voor een nieuwe ruil.

Je moest eens weten hoeveel mannen regelmatig gebruik maken van deze mogelijkheid.

Op de vrouwen inruildagen is het een drukte van belang. Soms zitten honderden stelletjes in onze showroom. De vrouwen voorzien wij van een nummer om de ruil makkelijker te maken. Er vindt dan een levendige ruilhandel plaats.

Nu zal een intelligente lezer misschien opmerken dat een en ander lichtelijk discriminerend is voor de dames.

Niet onjuist opgemerkt en daar hebben wij een zeer lucratieve en intelligente oplossing voor gevonden.

Dat zijn de zogenaamde mannen inruildagen. Hier speelt het omgekeerde.

Tot onze grote (zakelijke) tevredenheid komt het steeds meer voor, dat vrouwen die op de vrouwen inruildagen zijn geruild, zelf op de mannen inruildagen opnieuw komen ruilen.

Kortom het is een geruil van jewelste en mijn business vaart daar wel bij.

Iedereen die is uitgekeken op zijn huwelijk, en dat is 80 procent van de bevolking, kan bij ons terecht.

Er zijn zelfs stelletjes die al hun vijfjarig inruilfeest vieren!

De Klok

Ik heb een heel mooie klok. Mensen die bij mij op visite komen, zeggen vaak “wat heb jij een mooie klok”.

Hij placht vroeger de juiste tijd aan te geven. Dat is het doel van een uurwerk.

Maar al geruime tijd doet hij dat niet meer.

Het is een mooi, maar verdomd snel uurwerk.

Over een uur doet hij maar vijftig minuten. Om de juiste tijd te weten te komen is dat storend,

Hij voert die versnelling op een geraffineerde manier stiekem door.

Aanvankelijk versnelde hij maar enkele minuten en toen hem dat lukte deed hij daar nog eens een paar minuten bij.

Zeker, ik zette constant de wijzers weer in de juiste stand, maar daar trok de klok zich niets van aan.

Nauwelijks lette je even niet op of de versnelling nam weer een aanvang.

Steeds harder ging dat kreng lopen. Geen uurwerkmaker kon het verhelpen.

Waarom tolereerde ik dat? Wie was hier in huis nu eigenlijk de baas over de tijd, hij of ik? Maar al was het een kreng, het was een erg mooie antieke klok, een erfstuk waar veel mooie herinneringen aan kleefden.

Je doet een oude vriend ook niet weg als die harder gaan lopen. Terwijl oude vrienden in de loop der tijd juist wat trager werden, ging mijn klok juist sneller.

Vrienden op bezoek riepen plotseling “oh, wat is het al laat”, als de klok om half elf ver na middernacht aanwees.

Heel vervelend. Wat heb je aan een klok die niet doet wat hij dient te doen?

In het begin kon ik er wel op kijken. Gaf hij half elf aan, dan wist ik dat ik er een bepaald percentage van af moest trekken om aan de juiste tijd te komen.

Maar allengs werden mijn berekeningen steeds ingewikkelder. Ik wist de juiste tijd omdat alle andere klokken en horloges mij niet in de steek lieten.

Op het laatst liet ik hem maar z'n gang gaan en nu doet hij over ieder uur maar tien minuten. En dat is niet eens het ergste! Hij geeft met zijn zware sonore bas ieder kwartier, ieder half uur en ieder uur zijn slagen weer, zodat er in ons huis een constante opeenvolging van dreunen te horen zijn. Maar waarom, zo vraagt u zich af, zet je dat kreng dan niet stil?

Ja, u hebt gelijk, dat zal ik doen.

De liefste van de hele wereld?

“Dit is de mooiste baby van de hele wereld” zei de mevrouw naast mij in het restaurant en ze hield haar kindje trots voor mijn gezicht.

Nimmer had ik een lelijker schepsel gezien, maar ja, wat zegt uiterlijk. De baby kon wel een hartje van goud hebben.

Een dik gezichtje, een paar vlassige haartjes en een rood gezichtje met wat sproetjes. Echt heel mooi van lelijkheid.

Even wist ik niet wat ik moest zeggen, maar ik hernam mij en zei “wat een leuke oogjes”

“ja”, sprak de moeder trots “en daarmee kijkt ze fier de wereld in”.

Tja, waar moest ze anders in kijken en hoe ver keek ze de wereld dan wel in? Tot China?

“En ze is het liefste kindje dat er bestaat” vervolgde ze.

Ach, dacht ik, ik gooi er een grap tegenaan.

“Nou, niet overdrijven, ik heb gehoord dat er in Zambia een nog lievere baby is. Maar je moet natuurlijk niet alles geloven wat je hoort.”

De moeder had kennelijk geen gevoel voor humor want ze antwoordde kribbig; “nou, voor mij is ze de liefste”. En daarmee had ze natuurlijke wel gelijk. Bovendien, lelijke baby’tjes kunnen best wel uitgroeien tot Miss World, al zag ik dat bij dit kind niet snel gebeuren.

Ik dacht ook aan een sprookje waarin een uil tegen een vijandelijke vogel, die hij een dienst had bewezen zei, dat zijn gebroed niet zou worden opgegeten omdat die te herkennen waren aan hun schoonheid. Enfin, u kent het verhaal, de vijandelijke vogel zag de afschuwelijke uilskuikens en dacht, dit kunnen niet de schoonheden van de uil zijn en hap...weg waren ze.

Gelukkig zijn er geen roofvogels die lelijke kindertjes eten, anders was deze baby direct een smakelijk hapje.

Opeens voelde ik de behoefte om tegen de moeder toch iets positiefs te zeggen, want daar hunkerde zij zo naar.

Ik bekeek de kromme beentjes van het kind, de magere armsprietjes, de ietwat loensende oogjes, de flapoortjes en ik had moeite om een lichaamsdeel te kiezen voor een compliment.

“Een rijk bezit hè, een kind”. Dat leek me vrij neutraal. De moeder knikte aarzelend, ik had kennelijk te lang gedaan over mijn opmerking.

Een rijk bezit, sloeg natuurlijk ook nergens op. Een grote villa is een rijk bezit, of een paar miljoen, maar kinderen kosten toch alleen maar geld. Of zie ik dat verkeerd?

Hoe dan ook, ik voelde dat ik tekort schoot en ik wilde toch een goede afsluiting en dacht aan een leuke oplossing en vroeg “zou ik uw kindje even vast mogen houden?”. Dat, zo had men mij verteld, vertedert iedere moeder. En, ze overhandigde voorzichtig het kleine monstertje, dat het onmiddellijk op een krijsen zette. Ze vond mij kennelijk ook niet leuk, terwijl ik toch de liefste man van de wereld ben, vind ik zelf althans.

Niets te klagen

Ik zit lekker in het zonnetje. Niets te klagen met m'n 84 jaar. Een bejaardenflat met een mooie tuin. Nee, ik voel me gelukkig nog goed, kleine ongemakken daargelaten. Als ik zo om me heen kijk hebben veel anderen het slechter getroffen. Mijn buurman is blind, dat lijkt me heel erg en dan zie ik veel arme stakkers moeizaam voort schuifelen met hun rollators.

Nee, ik klaag niet. Allen mijn geheugen is niet meer wat het geweest is. Wat heb ik vanmorgen gegeten, ik weet het niet meer. Hoe heten mijn kleinkinderen; ik weet nog twee namen.

Maar ik zit in de tuin in het zonnetje en ben tevreden. Het is nu eenmaal zo.

De kleinkinderen zie ik weinig. Ach, wat hebben die nou in een bejaardentehuis met zo een ouwe opa.

Toch mis ik ze. Wat was het leuk toen mijn vrouw nog leefde en wij zo een plezier beleefden aan die kinderen. Toen waren ze gek op opa. Nu is opa een ouwe sullige zak. Toen ik daarover klaagde vonden mijn kinderen dat daar iets aan gedaan kon worden.

Als we ze nou eens allemaal op een zondag bij opa zouden uitnodigen en opa zou ze een leuk kadootje geven? Nou ja, niet als omkoping, maar dat zou toch de gezelligheid bevorderen.

Doe maar, zei ik. Mijn schoondochter kocht voor alle kinderen een presentje (Opa kon dat makkelijk betalen, die geeft toch niets uit).

Die zondag hadden mijn kinderen alles piekfijn voor elkaar. Drankjes, gebakjes en de geschenken netjes ingepakt met de namen er op.

Leuk zo bij elkaar, leuke stemming. Ik was de kadootjes al lang weer vergeten toen mijn schoondochter opmerkte "en opa heeft voor alle kinderen een leuk aardigheidje"

O ja, dat was waar ook. De pakjes werden mij overhandigd met de namen er op.

Dat vonden alle kinderen geweldig. Wat een goed idee van mijn kinderen.

Dat zouden we meer moeten doen.

Al met al heel gezellig, dacht ik zo. Een hele drukte met de kamer vol mensen. Na een uurtje of wat gingen ze allemaal weg.

Wat leeg was het ineens. Het was een geslaagde dag, maar waarom voelde ik mij nu plotseling zo alleen. Ik voelde mij droevig. Gek hè.

